

תת"ע 8275/03/15 - מדינת ישראל נגד חנוך שמיאל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 8275-03-15 מדינת ישראל נ' חנוך שמיאל
בפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חנוך שמיאל

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד אורון

הכרעת דין

רכב בו נהג הנאשם, צולם ביום 8.9.14, בשעה 07:56, בצומת יהוד ממערב, כאשר אינו מציית לאור אדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו ונערכה נגדו הודעת תשלום קנס בהתאם (להלן - הדו"ח), בגין עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באישום המיוחס לו וטען כי לא התכוון לחצות את הצומת, אלא התקדם מעט עם רכבו, על מנת שלא לעמוד על מעבר החצייה. ההגנה לא כפרה בתקינות המצלמה ואמינות התיעוד המצולם.

ביום 9.9.15, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, הוגשו הראיות הבאות: 2 תמונות, שסומנו ת/1 ותע"צ לעניין עריכת הדו"ח, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשו התמונות שסומנו ת/1, בצבע, שסימונן נקבע כ-נ/1 ומכתב ששלח הנאשם אל המשטרה, שסומן נ/2.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג במקום ובהגיעו לצומת, אותו הוא מכיר היטב, התחלף האור ברמזור, כך שרכבו עצר על מעבר החצייה. הנאשם רצה לפנות את מעבר החצייה, אך כיוון שלא היה יכול לנסוע לאחור, המשיך קדימה, אל מעבר למעבר החצייה ועצר את רכבו, מבלי להפריע לתנועה החוצה.

הנאשם נחקר והשיב כי לפני הצומת דלק אור צהוב ברמזור, אך הוא היה קצר מהרגיל ואף שלא נסע במהירות גבוהה,

עמוד 1

לא הספיק לעצור את רכבו, אלא על מעבר החצייה ועל מנת לפנותו, התקדם מטר או שניים קדימה.

הנאשם נשאל על ידי בית המשפט באיזה מרחק היה מקו העצירה, כאשר האור ברמזור התחלף לצהוב, כי שמסר בעדותו והשיב: "לא יודע. במצב כזה שעוצרים, עוצרים על מעבר החצייה" - ראה עמוד 6 לפרוטוקול, שורה 8.

בהמשך, נשאל כיצד הוא מסביר את הסתירה המהותית בין גרסתו לכך שהתמונה הראשונה צולמה לאחר שחלפו 1.26 שניות מהתחלפות האור ברמזור לאדום והשיב: "זה לא קרה במהירות של 80 קמ"ש, הייתי במהירות נמוכה. אם הייתי במהירות של 80 קמ"ש לא הייתי עוצר גם אחרי הצומת".

בניגוד לגרסת הנאשם עצמו, כפי שפורטה לעיל, טען הסנגור, כי אין מחלוקת שרכב הנאשם חצה את קו העצירה, לאחר שדלק אור אדום ברמזור.

בסיכומיו, הוסיף הסנגור וטען, כי אף שרכב הנאשם חצה את קו העצירה באור אדום, הוא לא נכנס לצומת ולכן, לא עבר עבירה המצדיקה הגשת כתב אישום ולכן, עומדות לו טענות "הגנה מן הצדק" ואכיפה בררנית.

עוד הוסיף הסנגור וטען כי, משבחר הנאשם להתקדם על מנת לפנות את מעבר החצייה ולא חצה את הקו הדמיוני של הצומת, מדובר ב"זוטי דברים" ולא היה מקום להגיש כתב אישום.

לפיכך, ביקש לזכות את הנאשם ולחלופין, ביקש כי בית המשפט ירשיע אותו בעבירה של עצירה על מעבר חצייה. בהמשך טיעוניו ולאחר מכן, באמצעות בקשה בכתב, ביקש כי המאשימה תמציא מידע לגבי כתבי אישום שהוגשו במקרים דומים, בהם לא ניתן לראות בתמונה השנייה כי הרכב העברין חוצה את הצומת.

המאשימה התנגדה לטענות של "הגנה מן הצדק" ואכיפה בררנית, מהטעם כי המדיניות הנה להגיש כתבי אישום במקרים דומים ואם סבר הסנגור אחרת, היה עליו לפנות לקבלת הנתונים המבוקשים, עובר לדיון. עוד טענה ב"כ המאשימה, כי הוכחו יסודות העבירה, שכן, די בכך שההגנה הסכימה לכך שרכב הנאשם חצה את קו העצירה, כאשר ברמזור בכיוון נסיעתו דולק אור אדום.

בנוסף, טענה ב"כ המאשימה, כי ניתן לראות בתמונה השנייה כי רכב הנאשם עומד בתוך הצומת.

בקשתו של הסנגור לקבלת מידע על תיקים דומים נדחתה והנימוקים יינתנו כחלק מהכרעת הדין.

דין והכרעה

לוח התמרורים, שהנו חלק בלתי נפרד מפקודת התעבורה, התקנות וההודעות על פיה, קובע ומפרט את משמעות האור האדום ברמזור:

"אור אדום: עצור! ....סומן קו עצירה - עצור לפני קו העצירה, סומן מעבר חצייה - עצור לפני מעבר החצייה, לא סומן קו עצירה או מעבר חצייה - עצור בסמוך לרמזור הקרוב. אסור לעבור את קו העצירה או את מעבר החצייה או להיכנס לצומת כל עוד האור האדום דולק".

מכאן, אנו למדים, כי המחוקק הציג שלוש חלופות למקום עצירה של רכב, כאשר בכיוון נסיעתו דולק אור אדום: **קו העצירה** ואם אין כזה, **מעבר החצייה** ואם אין גם מעבר חצייה, **קו הרמזור הקרוב**.

מכאן, טענת ההגנה, לפיה כל עוד לא חצה הנאשם את הקו הדמיוני של הצומת, לא נעברה עבירה, אין לה כל תימוכין בהוראת החוק וקו הצומת אינו רלוונטי כלל בעבירה שבנדון.

בתמונה מספר 1, ניתן לראות בבירור כי רכב הנאשם נמצא על מעבר החצייה, כאשר האור האדום ברמזור בכיוון נסיעתו, דולק כבר 1.26 שניות ויתר כלי הרכב בכיוון נסיעתו, עומדים לפני קו העצירה.

בתמונה השנייה, ניתן לראות את רכב הנאשם, מעבר למעבר החצייה וכמעט במרכז הצומת, מול נתיבי הנסיעה של כלי הרכב משמאלו ואלה הפונים שמאלה, בכיוון הנסיעה הנגדי.

אקדים ואומר כי גם אם הייתי מקבלת את גרסת הנאשם, לפיה רכבו היה בעצירה בשלב זה, גרסה שאינה אמינה עלי, מהטעמים שאפרט מיד, הרי שאם הייתה ב"כ המאשימה מבקשת להזהיר את הנאשם לגבי הרשעה בגין עבירה נוספת, ניתן היה, בנקל, להרשיעו בעבירה של נהיגה בקלות ראש, נוכח הסיכון שהיווה לשאר כלי הרכב הנוסעים בצומת.

באשר לגרסת ההגנה, הרי שהובאו בפני שתי גרסאות - האחת, של הנאשם, לפיה, לא חצה את קו העצירה באור אדום, אלא באור צהוב, עצר על מעבר החצייה והתקדם על מנת לפנותו, שכן, לא יכול היה לנסוע לאחור, כך שרכבו עצר לבסוף, מעבר למעבר החצייה והשנייה, של הסנגור, לפיה, רכב הנאשם אכן חצה את קו העצירה, כאשר בכיוון נסיעתו דולק אור אדום ברמזור, עצר על מעבר החצייה, אך כיוון שמדובר בעבירה, התקדם קדימה. יתר טיעוניו של הסנגור, היו טיעונים משפטיים, כפי שפורט לעיל.

ברי, כי כאשר אין אחדות בגרסת ההגנה, ייזקף הדבר לחובת הנאשם.

לא מצאתי כל טעם להיעתר לבקשת ההגנה לקבלת מידע נוסף לגבי דו"חות במקרים דומים, שכן הטענה לפיה רכב הנאשם צולם, פעמיים, כאשר הוא בעצירה, אינה אמינה עלי כלל ועיקר.

ב-1/1, ניתן לראות, בבירור ובצבע, כי אורות הבלם של כל כלי הרכב בכיוון נסיעת הנאשם, דולקים באור אדום ומכאן, נמצאים בעצירה, למעט רכב הנאשם, אשר בשתי התמונות, הנו ללא אורות בלם דולקים ונראה כי הוא בנסיעה קדימה.

בנוסף, טען הנאשם כי לא יכול היה להסיע רכבו לאחור ולכן התקדם קדימה ואילו בתמונות ניתן לראות בבירור כי היה מרחק ניכר בין רכב הנאשם לרכב מאחוריו ולו רצה הנאשם, באמת, לפנות את מעבר החצייה, כפי שטען, היה יכול להסיע רכבו אחורה בנקל.

זאת ועוד, שתי התמונות צולמו בהפרש של שניה בלבד ולטענת ההגנה, בפרק זמן זה, הספיק הנאשם לעצור את רכבו, להביט אחורה, להבין כי אינו יכול לנסוע לאחור, לכאורה, להסיע רכבו קדימה ולעצור שוב. לטעמי, מדובר בציר זמנים בלתי סביר בעליל.

מכל האמור לעיל, איני מקבלת גרסת ההגנה באשר לנסיבות האירוע ולפיכך, מתייטר הצורך לדון בטענות ה"הגנה מן הצדק" ואכיפה בררנית.

מכאן, אני קובעת כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשע"ו, 08 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים